

# НАША НіВА

Беларуская газета

Вільня №13. 1993

**СЬМЕРЦЬ ГЕТМАНА** Віндэнта-Га-сеўскага. Фрагмант Беларускай гісторыі XVII стагоддзя — у перакладзе Геннадзя Сагановіча. За што жаўнеры забілі свайго ўлюбенага камандзіра?

**БЕЛАРУСІЯ ПАЛІАЎНІЧЫЯ АДДЕЗЫ** (гераўскія службы) ствараюць а канцытатаў у грамадзтва БНР — на правах галаўнічых таварыстваў пры філіях Беларуска-Кельмскага Звязу. Маюць узорныя — паліўнічыя стрэбы, а тэксма сабаку — вольнак сагару, што найбольш дачуваць клямаў та Беларуска-Перамичнаюша на раварок і паша. Маюць раньор. (Са Статуту БНА)

**МІЛАРАД ПАВІЧ** Хазарскі слоўнік. Фрагманты грэх кнігі пра граўцэсу Атах (IX стагоддзе), івані, магічма, была пераважы аўтарам гатага слоўніка. — уперашно па-беларуску.

## Лёнданская лекцыя прэзыдэнта БНР



Апавяданьне

## У ЦІШЫНІ НАЧЫ

С.Плюў

Пона ўчыні не халасце па вуліцы! Там гуляе грубая сіла і гаспадарыць гвалт. Іх законамі несправядлівымі, а ўчыні саўраж нечаканымі. Іх волю тоўці прыгаўным жах, падобны да вусышнай беднага чорнага неба, а бовж сустрацца зь ім вабшч нібы магно!

І таму я выходжу на вуліцу позна ўчыні. Мне здавалася, што я добра ведаю гэты горад, кожны будынак, кожную шальду па-нава вакном. Але шпер усё выглядае нікш. І у гэты міхнаманьш і адчуваю злавесны сьм.

Вудчым страх спаквалі даскае да сьматга стэр. Спаўчэтку вас акнае змрок, пасьця вы заўважасце, што на вуліцы пуста. Але гэта падманлівая пустаці, яна усё пранятая напружаным чкаданьнем, якое даводзіць да паньі, да істэрый!

Я іду на вуліцы Вежы — паміж скрупулёзных камініш, што заталяць у цэпры — да вежы. Нездзе тут хаваецца грубая сіла. У цшыня я чую кожны скрып маіх чаравікаў. Больш

нема ані гуку на гэтым шляху між замкнёных дзвярцон і вакон. Толькі ў дзяхор чуваць праманальныя кацішчыя вькі — так падобны да няўшэснага дзіччяга плачу. І гэта аўсім невыносна — дзіччыя крыкі ў пустым горадзе, які сьпіць.

Я насамьрожаюся, я думваю: вась, зараз вымаўць яны і толькі зьрыў на мене — я адрэаў стэрчу і голас і рук. Я зараньнево ўвесь і, вядома, нічога ня здолею сказьць у адказ. Мне прасьць было б напасаць. Але ж яны не чытаюць нічога ніколі, тым болей цяпер. Яны палодзіць сьбе так, быццам усё тут належыць ім. Магчыма, мне трэба несьці абсэрвірунь клямо надрпостую пьлушысь. Але як? Хай бы яны адрэаў пачыналі бьца, — я б паказаў ім, на што я златы. Хай бы нават загнуў. Але сам распачаць не змагу. І крэмьш ім язьжэ абразы — так невыносна!

Соньня вуліца блыжэй да вежы робіцца усё больш напружанаю — Усё, што тут сьмь, усё творьць гэты псьхола: самотныя ліхтары адкаюць марнае сьветліва, рэдкі

дождж блышчыць на каменны дзякага брук, крэмьш муры старажытных дэмоў усмэхалюцца ці раточыці ці крэмьш чорнымі бязьлібымі ратамі снаіх выгбаў, нібы клямады, — іхні жах памнажа іхня старажытнісьсь. Вусшыш вьснага гораду аноў кагдажэ мне сказ пра пачвару, што кольк хаваецца ў сутарэньных паа вежы.

Пачвару забівала людзей паглядям. І патэля же бьну падобны да беднага чорнага неба — прыгаўным і сьмяротны. Шмат людзей загнула да яе забовічых ваць. Але адночыні людзі паслалі ў сутарэньні значны-му-сьмяротніка. Ён марудна шьці цьшым каменным праходам. І калі пачвару выскачыла з-за павароту, каб забіць што снаві жалілівым паглядям, сн пачваруўса да яе сьцігнаю. А на сьціне ў яго было праманальна-не зьмьстэра. Пачвару сустраўся вацма сама з сабою. Жудасны дьямант разараў шьціню нчы. І усё скончылася...

Ад успамьну мене працяла халадонным потам. І тут у першым паверсе

Працяг на старонцы 4.































